

Cuvântul lui Dumnezeu la sărbătoarea sfântului apostol Andrei

Ierusalime, poporul Meu, Ierusalime, popor al harului, Eu sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă, începutul și sfârșitul. Mă odihnesc în sânul Tatălui, și Tatăl în sânul Meu, început și sfârșit, căci Eu sunt începutul și sfârșitul. Începutul a fost făcut, și Dumnezeu S-a odihnit în el, iar sfârșitul, tot la fel, și Dumnezeu Se va odihni apoi. *«La început era Cuvântul, și Dumnezeu era Cuvântul, și Cuvântul era la Dumnezeu, și toate prin El s-au făcut, și în El era viață»*, precum este scris.

Ierusalime, locul Meu de odihnă, să știi, fiule, că toate prin cuvânt s-au făcut. Eu sunt Alfa și Omega, Cuvântul lui Dumnezeu. La început am fost cuvânt, și toate prin Mine le-a făcut Tatăl, iar la sfârșit tot așa sunt, cuvânt sunt, căci sfârșitul tot prin cuvânt se face, și cine nu înțelege începutul și sfârșitul, acela nu crede lucrarea cuvântului Meu. La început a fost Cuvântul, și la sfârșit iarăși este Cuvântul. Eu sunt Cuvântul, dar cei îngâmfați nu înțeleg și nu iau aminte ca să nu vină peste ei ceea ce s-a zis în proroci, că scris este: *«Vedeți, îngâmfaților, fiți cu băgare de seamă și înpăimântați-vă, căci în zilele voastre se îndeplinește un lucru pe care nu-l veți crede dacă vă va spune cineva»*. La început era Cuvântul, și Eu eram Cuvântul lui Dumnezeu întru început, și toate prin Mine s-au făcut, și fără Mine nu s-a făcut tot ce s-a făcut. La sfârșit iarăși este Cuvântul, și Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu întru sfârșit, și toate prin Mine se fac, și fără Mine nu se fac din toate câte se fac. Eu sunt Alfa și Omega, căci Cel dintâi este și Cel de pe urmă, este începutul și sfârșitul. La început a fost Cuvântul, și la sfârșit iarăși este Cuvântul, și de aceea zice Scriptura: *«Eu sunt Alfa și Omega»*.

Ierusalime, poporul Meu, Eu sunt Cel ce eram la început, căci scris este: *«La început era Cuvântul, și Cuvântul era la Dumnezeu, și Dumnezeu era Cuvântul, și toate prin El s-au făcut din câte s-au făcut»*. De aceea am venit și am spus: *«Eu sunt Alfa și Omega, Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine»*. Iată, fiule care crezi, Eu sunt cuvânt la sfârșit precum am fost și la început, iar cine crede în Scripturi, acela crede cuvântul Meu cu care lucrez la sfârșit ca și la început. Lucram la început, lucram cele ce nu se vedeau, că nu avea cine să vadă când lucram. Și după ce le-am făcut pe toate câte sunt, l-am făcut apoi pe om, și l-am făcut ca să vadă, și a văzut pe cele ce nu se vedeau, și pe care omul le-a văzut și le-a pus nume. Și iată taină nevăzută, că și la sfârșit lucrez cele ce nu se văd, că nu are cine să vadă când lucrez, și de aceea îl fac pe om ca să vadă cele ce nu se văd. De aceea am grăit Eu ție, Israele, în cartea Mea cu tine și am zis: *«Să nu te pierzi, Israele, că vine ce n-ai văzut de când te-ai născut; vine facerea pământului și a raiului și a Noului Ierusalim, care nu sunt încă pe pământ»*. Așa grăiam Eu la începutul lucrării Mele cu tine, Ierusalime de azi, și îți ziceam despre cărturarii și fariseii cei așezați la colțul străzii ca să te oprească pe tine să nu vii la Mine, și iată, nu te-am mințit, și pe toate ți le-am spus mai dinainte, iar cuvântul Meu este adevăr.

Cuvântul cel de la sfârșit este ca și la început, este facerea pământului și a raiului și a Ierusalimului nou, care erau la început. La sfârșit iarăși este facere: *«cer nou și pământ nou în care va domni dreptatea și pacea»*, așa cum scriu făgăduințele Scripturii care spun: *«Eu voi face ceruri noi și pământ nou, și nimeni nu-și va mai aduce aminte de cele trecute, iar cerul nou și pământul nou vor rămâne înaintea Mea, și seminția voastră și numele vostru va dăinui pe veci»*. Și dacă așa scrie în Scripturi, iată, cerul și pământul trec, și cuvintele Mele se împlinesc cu cerul cel nou și cu pământul cel nou și cu poporul Meu, care va dăinui pe veci, potrivit făgăduințelor Mele, potrivit Scripturilor, măi Israele. Și dacă M-am născut Fiul al Omului acum două mii de ani, și dacă Tatăl Meu a născut-o la cuvântul Meu pe România odată cu Mine, și

dacă Eu trebuia să am un popor la sfârșit ca să vin la el cuvânt, iată, în România Mi-am așternut iesle și Mă fac în ea cuvânt de facere nouă, ca și la început facere. La început toate s-au încheat la cuvântul Meu, și nu se putea să se lucreze altfel la sfârșit, nu se putea să nu se lucreze și la sfârșit, căci am spus: «*Eu sunt Alfa și Omega*», Eu sunt la început și la sfârșit Cuvântul lui Dumnezeu, căci toate se fac prin cuvânt, și fără cuvânt nimic nu se face. Să știi, poporul Meu, că fără cuvânt nimic nu se face. Cuvântul este Cel ce Se face, și Domnul este Cuvântul, și El Se face în toate câte vor fi, și toate vor fi El, și omul n-a știut să-L vadă pe Dumnezeu în cele ce au fost făcute prin cuvânt. Omul a crezut că Dumnezeu este altceva decât facerea Lui, facerea în care El era, precum și în om era. Dar omul neascultând n-a mai știut, a încetat să mai știe, și de aceea am spus omului: «*Omule, nu-L vei găsi pe Dumnezeu decât în tine, dacă-L vei așeza în tine*».

O, Ierusalime, pământul României poartă pe el taina cea dintru început, cuvântul Meu cel făcător. De ce poartă pe el această taină? Pentru că România este pământul Meu ales și neamul Meu ales din nou. Și de ce am ales Eu acest pământ? O, nu l-am ales. El era pământ ales, și am așezat pe el neam ales, născut odată cu Mine, încheat la cuvântul Meu, căci am trimis pe unsul Meu ca să pună peste acest pământ semnul Meu, pământ ales cu semn pe el și om născut din Mine, neam al Meu, născut din cuvântul Meu, din creștin născut, duh și trup, om încreștinat de creștin, de unsul Meu, de apostolul Meu cel întâi chemat.

E praznic de sfânt Andrei în mijlocul tău, Ierusalime, popor al prăznuirii cerului pe pământ, căci Eu sunt cu sfinții în venirea Mea la tine. Andrei, apostolul Meu, binecuvintează pe România. Din Mine binecuvintează apostolul Meu:

– *Din Tine, Doamne, Ierusalimul cel de sus, căci în Tine se odihnesc toți sfinții Tăi, Doamne. Și dacă Tu ești cu împărăția cuvântului Tău în România, sfinții Tăi cu Tine sunt, și se adună la praznicul Tău, la cuvântul Tău, Doamne, și grăiesc sfinții din Tine și Te mărturisesc din România, neam ales pe pământ ales, ales dintru început, Doamne, pecetluit dintru început ca să fie ales spre întocmirea plinirii vremilor, ca toate să fie iarăși întru Tine, cele din ceruri și cele de pe pământ, toate în Tine.*

Binecuvântat să fii, Doamne, Cel ce ești, Cel ce erai și Cel ce vii, că ai ales neamul român mai înainte de întemeierea lumii mai înainte rânduindu-l în a Ta iubire, ca să fie fiu al Tău, potrivit sfatului voii Tale, spre lauda măririi Tale, Doamne, ca toate să fie iarăși întru Tine, cele din ceruri cu cele de pe pământ, toate întru Tine, căci în țara Ta regină ai unit pe cele din ceruri cu cele de pe pământ, s-a unit cerul cu pământul în România, țara Ta regină, țara Ta mireasă, țară cu Rege, o, Rege cu regină, Rege cu mireasă! Nimeni nu știe de ajuns taina pământului ales în care ai venit cuvânt la sfârșit, Tu, Cel ce ești Alfa și Omega. Nu înțelege omul lucrarea cuvântului Tău în România, facerea Ta cea nouă, lucrarea Ta de facere, cuvântul Tău, Doamne. Eu am fost trimisul Tău, ca să pun numele Tău și viața Ta peste neamul român, și nu știam atunci ce este acest pământ, dar acum mă închin Ție în el și îl sărut, că atunci nu știam, nu-i știam taina lui cea dintru început. El era taina Ta, venirea Ta, cuvântul Tău, ieslea Ta în care Te faci cuvânt la sfârșit precum erai la început. Mă închin și sărut acest pământ precum Tu îl săruți mereu cu cel mai dulce cuvânt, că Tu când ai lucrat cuvântul pentru facerea cerului și a pământului, așa ai zis: «Să fie o țarie în mijlocul apelor, care să despartă apele de ape», și așa a fost, precum a fost cuvântul Tău. Și s-a făcut țaria cerului, și a despărțit apele de dedesubtul țariei și de deasupra țariei, și țaria ai numit-o cer. Și ai zis să se adune apele de sub cer la un loc și să se ivească uscatul, și s-a ivit și l-ai numit pământ. Iar când uscatul s-a ivit din apă, primul uscat a fost pământul român, primul ieșit din apă, și din el ai luat pământ când l-ai făcut pe om. Și i-ai zidit omului o grădină spre răsărit și l-ai așezat în ea, și ai numit fericire grădina aceea, fericirea omului ai numit-o, grădina fericirii, precum omul are casă și grădină. Când Noe a dat drumul porumbelului ca să aducă semnul împăcării, ramura de măslin, tot așa a fost.

Pământul acesta a fost primul uscat care s-a ivit din apă după ce a trecut potopul cu apă, prima oază verde a fost, și din ea a rupt porumbelul ramura verde și a zburat cu ea la Noe.

O, Doamne, Tu Te-ai făcut cuvânt pe pământul împăcării, și ai împăcat pe om cu Tine. Cuvântul Tău a făcut împăcarea, căci el este făcător, și pe pământul acesta trebuie să faci om nou, născut din cuvântul Tău, căci Tu ești Cuvântul. România este pământul în care se naște omul cel nou, omul cel din cer, căci Tu Te naști din Tine cuvânt în România, și din cuvântul Tău se naște om nou, om născut de sus, căci Tu ești de sus. O, Doamne, când pământul acesta a primit pe el neamul care este și azi pe el, Tatăl a binecuvântat neamul acesta și a zis să fie fiul Lui, fiul Tău să fie, fiul cuvântului Tău, la începutul și la sfârșitul lucrului Tău cu el. A trimis Tatăl pe Melchisedec și l-a binecuvântat întru Tine, Doamne, Fiule al Tatălui. A binecuvântat Tatăl acest pământ, după rânduiala lui Melchisedec l-a binecuvântat, și apoi eu am venit trimis al Tău, mărturisitor al Tău, și Te-am dat pe Tine neamului român și l-am făcut neam cu Tine prin pâine și vin, prin Trupul și Sângele Tău pe care Tu l-ai lăsat la ai Tăi, și rămășița lui Israel s-a făcut neam cu românul, și toți suntem un neam. Neam al Tău este cel ce crede în Tine, om plămădit la sfârșit, căci Tu ești început și sfârșit.

Mă rog în Tine Tatălui, mă rog pentru neamul român:

Tată bun, neamul român este neamul Fiului Tău, neamul Tău, Tată bun, căci Tu prin Fiul Tău ai făcut cerul și pământul român când ai făcut cerul și pământul. Mă rog Ție în Fiul Tău în Care Tu Te odihnești cu lucrarea Ta. Iartă tot ce ai să-i ierți neamului român, iartă-l pe cel mic, și prin el să răscumperi neamul omenesc și să-l faci din nou, să faci neam creștinesc, care va dăinui în veci, Tată bun, neam de viță nouă și neveștejită, și din el ridică preoție sfântă și curată, popor agonisit prin lucrarea Ta, prin truda Ta în Fiul Tău. Și să fie Fiul Tău odihnit în om, și să faci din neamul român neam creștin, închinător adevărat în duh și în adevăr. Să fie Fiul Tău duh și adevăr în omul român, cuvânt și trup să fie în neamul român, pe pământul român, pământ ales, pământ al strălucirilor cuvântului Tău, după cum scrie în prooroci despre țara strălucirilor pe pământ.

Iar Tu, Fiule al Tatălui, Mire trimis din cer pe pământ, să fii Păstor bun, să fii cuvânt dulce și să păstorești de pe tronul slavei Tale neamurile pământului, să le păstorești cu toiag de fier, cu cuvântul Tău cel veșnic, Doamne, căci România este tronul cuvântului Tău, și din tronul Tău curge râul vieții, cuvântul lui Dumnezeu peste pământ. O, Tu Te faci carte pe pământ, Doamne, și minune mare este taina aceasta, cartea aceasta, carte din cer pe pământ, carte coborâtă din cer peste cei fără de carte, peste omul fără de minte, Doamne, carte din cer pe pământ, ca să o ia omul în el și să aibă minte, să aibă carte omul, Doamne, să Te aibă pe Tine, căci Te faci carte și Te împarți pe pământ. Sfinții Tăi sunt în venirea Ta. În cartea Ta cu Tine sunt sfinții Tăi.

O, fiică Românie, să fii fecioară neprihănită, precum am fost eu. Să te naști mereu, mereu fecioară, mereu din cuvânt să te naști, căci harul Domnului peste tine a răsărit, țară regină, țară mireasă, cea dintâi pe pământ! Domnul S-a născut trup în neamul lui Israel, cel ce a răstignit pe Domnul, și din poporul răstignitor s-a ridicat o rămășiță aleasă prin har ca să fie mijlocitoare pentru neamul răstignitor. Dar în tine, popor român, Domnul S-a născut cuvânt, ca să facă din tine neam luminător al lumii, mărturisitor de lumină, precum Ioan mărturisea lumină pe Hristos. Tu ești pământul care strălucește, că iată, Domnul este strălucire în tine, căci cuvântul lui Dumnezeu în tine este strălucirea ta, țară Românie. O, în tine este soare, în tine este Domnul cuvânt, Domnul, soare strălucitor, de șapte ori strălucitor. De aceea ești tu țară a strălucirilor; Domnul strălucește cuvânt din tine, și tu ești, și cine te iubește, după dreptate te iubește. Vino, iubito, spre facere de veac nou peste pământ! Vino, că am venit atunci și ți-am fost naș în ziua ta de logodnă, și iată, iar sunt cu tine din Domnul, Ierusalimul cel de sus, ca să-ți fii naș în ziua ta de nuntă, alături de Verginica, trâmbița care anunță nunta de veac nou. Vino spre nunta veșnică, țară mireasă, țară regină între țări, căci Tu, Doamne, așa ai binevoit și mare este taina Ta în neamul acesta pe pământul român.

O, slavă Ție, Cel ce ai făcut cerul și pământul la început și la sfârșit, căci Tu ești Alfa și Omega și lucrezi la sfârșit ca la început. Slavă Ție, Cel ce ai făcut cerul și pământul român spre slava cuvântului Tău peste pământ, Doamne, căci sfinții Tăi Ți dau slavă din România, pământul strălucirilor Tale, iar seminția lui va fi ca stelele cerului înaintea Ta, om nou înaintea Ta, Doamne. Amin.

– O, fericit ești, apostolul Meu care M-ai văzut și M-ai iubit și M-ai urmat de atunci și până acum! Dar mai fericiți sunt cei ce nu Mă văd și Mă iubesc și Mă cred și Mă urmează crezând în cuvântul Meu. Fericiți sunteți voi, cei ce M-ați văzut și M-ați crezut, dar mai fericiți sunt cei ce cred în cuvântul Meu, în Păstorul Cel învăluit de taina Sa, căci țara română a avut peste ea ungere de Duh Sfânt, și Duhul Sfânt a vestit în ea pildele împărăției cerurilor, care vor fi adevăr în ea, căci Eu așa am spus: «*Voiesc să fac din voi poveste adevărată, fii ai lui Israel, fiilor români din români, ca să fiți, fiilor, să fiți adevărați, să fiți cu adevărat*», și cel tare să fie, din locul lui cel tare, și cel slab să fie, din locul lui cel slab, dar să fie, căci fericiți sunt cei ce cred și cei ce vor crede prin mărturisirea celor credincioși, și vor fi și vor crede, așa cum în Israel cei slabi ai lui cred prin lucrarea celor credincioși din el, căci cei credincioși lucrează, iar cei slabi cu lucrul lor cred prin lucrarea celor credincioși din Israel; cred cei slabi, cred în Dumnezeuul celor credincioși. Amin. Cred cei slabi, cred, și se așează jertfă de iubire, așa cum îi învață cei credincioși, așa cum cuvântul Meu se face hrană spre viață veșnică, spre împlinirea sfințeniei în omul cel credincios.

Israele, Israele, cel slab în tine se face iubire împlinită prin lucrarea celui credincios din tine, poporul Meu. Cel credincios este tare și lucrează cuvânt din cuvânt, și cuvântul este tare în loc tare, iar cel slab împlinește învățătura prin cel credincios care lucrează; cel slab împlinește prin iubire și prin ascultare de cel credincios, căci cel credincios ascultă de Dumnezeu, și Domnul îi încredințează cămările tainelor Sale ca să le lucreze pe pământ, și să fie Domnul pe pământ cu ai Săi, cu prietenii Săi să fie.

Mă fac praznic în tine, Ierusalime; praznic de sfinți și de îngeri. Mă fac mângâiere peste tine. Mă fac înțelepciune de taină peste tine, căci sfinții Mei mărturisesc pe Domnul lor, mărturisesc tainele cerului, mărturisesc pe Cel ce este. De aceea mereu ți-am spus: «*Crești, copile, crești!*», mereu ți-am spus să crești, că iată, tainele lui Dumnezeu sunt mari, și tu ești taină mare, poporul Meu iubit. O, taina ta e mare, și tu nu crești odată cu ea. Crești, copile, crești! Ascultă-Mă, și crești ascultându-Mă, căci ascultarea te crește și te umple de înțelepciunea tainelor, căci scris este că mușii vor vorbi, și orbii vor vedea, și ologii vor merge, și surzii vor auzi. Crești, copile, crești, că Dumnezeu Ți spune să crești. Crești, că la cuvântul Meu toate se întocmesc, și cresc, și sunt. Crești, fiule român, crești, tată, crești! Crești prin lucrarea celor credincioși, crești, că ai ploaie peste semănătură! Crești, că ai soare! Crești, fiule român, și vino la izvor și te fă poporul Meu, că vin cu izvorul la tine și Ți dau să bei din apa Mea.

Asemănatu-s-a împărăția cerurilor cu Fiul Omului, Care Și-a zidit cuvântul pe stânca cea dintâi care răsare din apă și din foc nevătămată, și pe care omul o alege ca să facă pe ea suire și coborâre a îngerilor între cer și pământ, spre vestirea plinirii vremilor într-o așezare de veac nou, nesticăcios între cer și pământ. Asemănatu-s-a împărăția cerurilor cu tine, poporul Meu, căci tu ești pe pământul român împărăție a cuvântului Meu care împărățește și păstorește vestindu-Mă Împărat al făpturii, Domn adevărat în cer și pe pământ. Amin, amin, amin.

30-11/13-12-1996